

Corectură: George Dimitriu
Lector, tehnoredactare, copertă: Andreia E. Breaz
Colecție: *PROZĂ*
Coordonator colecție: Daniel Baciu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DIMITRIU, GEORGE
O iubire platonică / George Dimitriu;
Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2023.

ISBN 978-630-311-045-5
821.135.1

Copyright © George Dimitriu
Toate drepturile sunt rezervate.
Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă
fără acordul Editurii și al autorului.

Editura ECOU TRANSILVAN, Cluj-Napoca, 2023
Editor: Nadia Fărcaș
E-mail: office@edituraecou.ro
Telefon: 0745828755; 0364730441

George Dimitriu

O iubire platonică

Povestiri

Editura Ecou Transilvan
Cluj-Napoca
2023

CUPRINS**Povestiri din copilărie**

Tanti Fira	5
Pariul	8

Povestiri din anii de liceu

Profesionistul	13
La taclale cu Securitatea.....	15
Secția Electrocare.....	20
Pofticiosul	24
Mincinosul.....	27
Noii teribiliști	32

Povestiri din armată

Tilică.....	36
„Descompletări”, „completări”	42
De gardă.....	49

Povestiri din anii de studenție

Stăncuța	57
„Șeriful”	62
Determinismul și Kent-ul.....	67
Razia.....	70
Largareta	73

Cărțile de vizită	78
În tabără	83
Cursul de algebră	89
Abandonul	92

Povestiri de la serviciu

Schimbarea.....	97
<i>Gamer</i> -ul bețiv.....	100

Povestiri cu proprietari de locuințe

Grobianul	104
KÎȘNOV	108

Alte povestiri

Sfera	112
Tiroliana.....	115
La dentist.....	117
Aventuri auto	121
La fotbal	127
Mentorul.....	130
Casa nelocuită.....	132
Noni și damigenele	134
O înmormântare prematură.....	137
Somnul	141
Mama Oara	143
O iubire platonică.....	149
Epilog	200

Dedic această carte fiilor mei, Ștefan și Andrei!

Povestiri din copilărie

Anii '70...

TANTI FIRA

Prima casă în care am locuit era o 'nșiruire de maghernițe. Dacă urcai treptele singurei intrări, ajungeai într-un fel de cerdac închis. Apoi, indiferent dac' alegai ușa din dreapta sau pe cea din stânga, nimereai într-un hol ce beneficia de vecinătatea unei camere. Diferența era că-n partea dreaptă locuiam eu împreună cu părinții, pe când în stânga sălășluiau două bătrâne surori: Ticaia și Fira. Niciodată n-am știut exact cum mă 'nrudesc cu ele, însă erau neamuri din partea tatălui și dețineau jumătate dintre cocioabe.

Ca preșcolar, îmi petreceam mult timp cu bătrânele. Imaginea lui Ticaia-i oarecum încețoșată, căci eram destul de mic atunci când a murit. M-am speriat găsind-o nemișcată, însă tanti Fira m-a liniștit:

– Eram lângă ea atunci când și-a dat ultima suflare și-am văzut cum sufletul i-a ieșit din corp, a trecut prin geam și s-a înălțat la cer – acum e înger!

Am plâns cu lacrimi surde, căci urma să n-o mai văd niciodată pe ființa blândă, cu voce domoală, care-mi citea seara povești.

De tanti Fira-mi amintesc încă de când muncea ca vânzătoare într-un chioșc de ziare. Ieșise însă la pensie iar eu devenisem umbra ei, deși mama-mi interzisese să-i vorbesc. Ochii cercetători, triști, temători parcă, fața prelungă, brăzdată, ce găzduia buze subțiri și pomeți colțuroși, toate exprimau blândețe și suferință! Putea fi și rea, ca atunci când dădea prea multă apă pisoilor abia născuți ai mâțelor deținute.

– De ce faci asta? o întrebam, plângând cu lacrimi amare.

– Am destule pisici, nu-mi mai trebuie!

Ăsta a fost motivul pentru care începusem să n-o mai plac. Ajunseserăm să ne certăm des; ba chiar la un momen' dat, deranjată de cuvintele pe care i le adresasem, m-a trăznit cu aragazu' de jucărie-n frunte, însemnându-mă pe vecie. Nici eu n-am rămas mai prejos, iar după câteva zile am aruncat în ea c-un tub de medicamente, fapt ce i-a chemat un cucui imens, tot pe frunte. Cheia de la poartă se potrivea la ușa ei, așa că după ce pleca de-acas' îi inspectam locuința împreună cu Geta, o tovarășă de joacă.

Cu timpul, fără să-mi dau seama, relațiile s-au îmbunătățit, iar atunci când a trebuit să plece, am suferit. Părinții cumpăraseră partea ei de clădire, așa c-au dără-

mat maghernițele pentru a ridica o nouă casă. Mi-au promis, mincinos, că tanti Fira va primi o cameră în noua locuință. M-a durut, prin urmare mi-am propus să-mi respect întotdeauna promisiunile făcute! Tanti Fira se mutase la una dintre verișoarele mele, iar eu mergeam cel puțin săptămânal s-o văd. Discutam despre orice cu acea ființă slabă însă cu burta umflată de ciroză, ființă care știa că nu mai are mult de trăit!

Eram școlar și începusem să mă ocup de filatelie. N-aveam clasor, însă-mi confecționasem unul dintr-un vechi album, tăind benzi dreptunghiulare de hârtie și folosind lipici. Arăta jalnic, însă' aveam unde să țin timbrele pe care le cumpărasem cu mărunțișul primit de la bunica ori de la tanti Fira. Starea ei de sănătate începuse să se deterioreze și se mutase la unchiul Tase. O vizitam des ș'acolo, căci între noi se formase o puternică prietenie. La un moment dat mi s-a adresat cu voce tristă, în timp ce fața-i brăzdată întruchipa resemnarea:

– Io am să mor! Tu să-ți urmezi visul și să faci ce-ți place-n viață. Am să-ți las niște bani la o vecină, dar altcineva nu va ști!

– Refuz să cred că se va întâmpla asta! N-o să mori! Nu se poate, i-am răspuns cu durere-n suflet.

Într-o zi de mai, spre finalul clasei a șaptea, am aflat că murit. Sufletu-mi plângea cu lacrimi de foc căci era pentru prima dată când pierdeam pe cineva drag.

Abia după câteva luni am mers la acea vecină, vecină care mi-a predat banii lăsați de tanti Fira. Așa mi-am luat primul clasor, fapt care i-a umplut de furie pe părinții mei. Au urmat în timp altele, iar după ani și ani fiii mei au îmbrățișat, de asemenea, această pasiune. Am suferit mult timp după moartea lui tanti Fira, căci fusese prima persoană ce reușise să-mi atingă sufletul.

PARIUL

Eram foarte pasionat de matematică în gimnaziu, așa că-n clasa a VII-a am decis să rezolv toate problemele din cele două culegeri utilizate la școală. Mi-am stabilit o normă zilnică și am început să lucrez, iar după un an mi-am atins obiectivul. Cum profa de mate, Niculescu, mă simpatiza, discutam foarte degajat cu dânsa – ba chiar într-o oră m-a lăsat s-ascult la radio un meci de fotbal! De fapt ea-mi trezise pasiunea pentru această materie. Era o femeie între două vârste, corpulentă, cu o față rotundă, deloc dură, glazurată cu niște ochi căprui, blânzi, ageri și c-o pereche de buze cărnoase. Obișnuia să poarte o rochie înflorată, iar mișcările-i erau hotărâte, sugerând că știe-n orice moment ceea ce face. Vocea sa, plăcută, putea căpăta și intonații stridente dacă era cazul. Obișnuia să stea-n genunchi

pe-un scaun, cu coatele sprijinite de catedră – ne mărturisise într-un moment de slăbiciune că fusese bătută frecvent la fund atunci când era mică. Îmi dădea, din când în când, câte-o problemă interesantă:

– Ia să văd dacă p'asta poți s-o faci!

O rezolvam, așa că dup'un timp i-am zis:

– Nu veți găsi-n culegeri o problemă pe care să n-o pot rezolva – le-am făcut pe toate!

– Punem pariu că găsec? m-a întrebat c-o voce mai mult jucăușă.

– Bine, pe ce pariem? o chestionez vesel.

– Pe-un tort!

Așa a rămas, însă nu m-a anunțat când voi fi testat. Ajunsesem să cred c-a uitat, dar 'ntr-o zi mi-a pasat o problemă dificilă. M-am apucat de treabă fără a avea îndoieli, iar după câteva minute am gătat. Niculescu, deși pierduse pariul, s-a bucurat – fața ei, aparent supărată, trăda de fapt o imensă satisfacție! N-a mai adus tortul, însă ce mai conta? Câștigasem, iar Soarele-mi inundase sufletul!

La teză dădea subiecte foarte ușoare, așa că terminam repede și ieșeam. Mai era-n clasă un elev priceput, Marin (ce-mi va deveni ulterior prieten), care mă urma-n scurt timp. Se formau apoi două grămezi ordonate de colegi în jurul caietelor noastre, iar Niculescu veghea ca operațiunea de copiere să se desfășoare-n liniște. Știa c'altfel ar fi trebuit să pice trei sferturi din

clasă. Ultimii componenți ai grămezilor copiau de la cei din fața lor, aceia de la cei din față, și tot așa.

– Dă-te bă' Gorilă că nu văd să copii – strigă odat' un coleg poreclit Înapoiatu' către un altul cu față de cercopitec.

– Liniște că te dau afară! – îl amenință Niculescu.

Numai cei care n-apucau să copieze suficient rămâneau corigenți.

De altfel, condițiile „de trecere” erau permissive la toate materiile – de exemplu, profu' de germană cerea celor mai „slabi” elevi să citească numele de pe tablourile găzduite de pereți pentru a promova. Rudă a unui mare scriitor român, era un tânăr exemplar nu prea 'nalt însă foarte slab, cu o față lipsită de pilozități dar învecinată c-un păr bogat, pieptănat în valuri. Beneficia de-un corp cu forme ascuțite, asezonat cu două membre slabe însă terminate cu palme foarte grele, ca niște cărămizi (pe care le-am simțit din plin). Atitudinea dură, grosolană, contrazicea parcă chipul său eminescian.

– Ia zi, bă', ce scrie pe tablou' ăla? chestionează odat' un elev.

– Ko...galni...seanu! răspunde Angheluț, un coleg înalt și nițel cam bronzat.

– Nu-i bine! Vei trece la germană atunci când o să pronunți corect.

– Da' am spus corect tovarășu'! Să moară mama! a insistat, fără succes, Angheluț în timp ce-și holba ochii mari, ca de vițel.

La franceză, Angheluț trecea foarte ușor. Profa, o doamnă încă tânără dar arhaică, fără „sare și piper”, c-o față ternă pentru care zâmbetul era neologism, i-a spus odat':

– Eu îți zic o propoziție-n română, iar tu o scrii pe tablă-n limba maternă. Așa, măcar învăț și eu câte ceva! Gata? „Ce mai faci?”

– „Socares?”

– Interesant! Nota 6.

Marin avea păr negru, mare, ca o coamă de leu, păr pe care-l aranja de fiecare dată când găsea un colț de oglindă. Se duela pentru grațiile unei colege scunde, Lumi, cu Marius (și el urma să-mi devină prieten) – un tip marțial, cu față pătrătoasă și dură, inspirat poreclit „Cap Pătrat”. Ambii încercau s-o impresioneze în fel și chip. În spatele tablei noastre moderne, din sticlă, se hodinea o fereastră. De aceea, într-o recreație, atunci când Marius m-a împins în tablă, aceasta s-a spart. Ne certaserăm, ș'a vrut să-i arate fetei că-i dur. Doar că Lumi stătea la catedră iar o bucată imensă de sticlă a căzut pe spatele ei, țintuind-o. Mare noroc a avut să scape fără răni, poate pentru că era slabă. Nu s-a supărat însă pe Marius, ci dimpotrivă: l-a anunțat că-i fe-

ricitul câștigător al grațiilor ei – de obicei fetele silitoare erau atrase de „golânași”.

Urma ora de matematică, îns’ a venit directorul furios și ne-a adus la cunoștință faptul că tre’ să cum-părăm tablă. A plecat în trombă, iar Niculescu a glăsu-it supărată:

– Deoarece n-am pe ce scrie, vă dau extemporal. Un subiect ușor, pe care se poate lua maximum nota 7, și altul greu, de 10. Fiecare s’aleagă unul dintre ele și să treacă la treabă.

Eram atât de marcat de cele ‘ntâmplăte încât m-am blocat la exercițiul dificil. În disperare de cauză, m-am aruncat asupra subiectului ușor. Atunci când ne-a adus lucrările de control, Niculescu a adoptat o față gravă și mi s-a adresat pe-un ton trist:

– Ai luat 7 la ambele subiecte. Acu’ trebuia să pun pariu cu tine ș’aș fi câștigat!

Mi-a chemat apoi părinții la școală, pentru a-i băga în spărieți:

– Dacă la școala asta, care-i probabil cea mai slabă din oraș, a luat 7 la matematică, ar trebui să vă gândiți serios dacă-l mai înscrieți la liceul de matematică-fizică. Examenul va fi foarte greu!

Ai mei au intrat în panică ș’au început să-mi caute alt liceu. Până la urmă, cu greu, i-am convins s-aibă încredere că voi reuși, îns’ acea tablă spartă-mi putea schimba viața.

Povestiri din anii de liceu

Începutul anilor '80, la un liceu de matematică-fizică...

PROFESIONISTUL

Am avut norocul să am ca profesor de matematică în Treapta I un om blând, cu o față încurajatoare, însă riguros și meticulos. Bine proporționat, mereu în costum, transmitea eleganță prin toți porii, chiar dacă fire albe îi asezonau părul și câteva cute-și făcuseră deja apariția pe fața-i expresivă. Vorbea exact cât trebuia, cântărindu-și parcă fiecare cuvânt înainte de a-l rosti, și nu l-am văzut niciodată făcând mișcări bruște, neașteptate. Ochii căprui, elocvenți, păreau că rostesc uneori cuvintele nespuse. Dotat cu o conștiinciozitate ieșită din comun, scria pe tablă cu gesturi atât de elegante, de parc-ar fi pictat. După ce ne preda astfel încât materia să pară ușoară, Dumitrescu s-asigura c-am înțeles cu toții. Ne dicta apoi, cu răbdare, tema pentru acasă, precizând la final:

– Să citiți lecția și din carte. Cu atenție, însă!

La ‘nceput n-au „percutat” toți la solicitarea lui, astfel încât i-a uimit pe unii atunci când a întrebat:

– Ce greșeli ați descoperit în lecția din manual?

– Niciuna! au declarat câțiva.

– Ei, asta ‘nseamnă că n-ați citit cu atenție! Haideți să citim împreună.

S-au relevat astfel felurite greșeli, cele mai multe de tipar. Dup’un timp, o pădure de mâini voia s-anunțe erorile descoperite-n manual, iar la finalul anului școlar nu mai exista elev care să nu citească cu atenție vreun enunț. Învățaserăm cu toții „lecția atenției”, lecție care nu putea fi găsită-n niciun manual!

Ne-a transmis cu generozitate pasiunea lui pentru matematică, iar pentru latentă lene din noi a inventat prescurtări cum ar fi „aî” (astfel încât). Tot de la dânsul am aflat că ipoteza unui exercițiu nu conține nimic inutil și cum să ne folosim intuiția pentru a rezolva dificilele probleme cu locuri geometrice.

La matematică trebuia să-nveți în mod constant – nu știai niciodată când vei fi scos la tablă. Deși aveam trei note (identice), într-un final de oră m-am trezit invitat să rezolv o problemă. Am îndeplinit sarcina bine însă, deși pauza năvălise cu voioșie peste noi, m-a plimbat cu ‘ntrebări disimulat curioase prin materia lecțiilor trecute până când a fost sigur că-mi poate oferi nota 10. Știa că nu mi se va modifica media, însă a

demonstrat că-i profesionist! Q.E.D. fusese o altă prescurtare preferată de-ale sale!

LA TACLALILE CU SECURITATEA

Tronează-n beci, ca un exponat într-un muzeu, o bicicletă ruginită însă purtătoare de nenumărate amintiri. În Treapta a II-a de liceu am devenit fericitul deținător al unei semicursiere rusești, *Sputnik*. Intrasem foarte greu în posesia ei, scoțând-o, cu roțile dezumflate, pe ușa din spate a unui magazin universal.

„Învățasem” să merg pe bicicletă încă din gimnaziu, dând rareori „câte-o tură” cu semicursiera lui Marius, un coleg de școală. Își poziționa bicicleta în mijlocul străzii și-o ținea de șa.

– Gata! anunța-n timp ce dădea drumu’ bicicletei, iar eu pedalam cu frenezie, ca să nu cad.

Țineam ghidonul drept, căci mă concentram deja asupra pedalelor.

Consideram totuși, c-un subiectivism exacerbant, că știu să merg pe bicicletă, așa că după ce-am intrat în posesia *Sputnik*-ului l-am testat p’aceeași stradă. În linie

dreaptă n-aveam probleme, însă curbele erau altă mâncare de pește. În timp ce depășeam o mașină staționată, m-am dezechilibrat. Am fost nevoit să repartizez, cu generozitate, vehiculului un cot, pentru a mă redresa!

– Du-te pe cartodrom și ‘nvață să mergi pe bicicletă! mi-a strigat un trecător.

Evident, nu l-am ascultat – de fapt nici nu știam unde-i cartodromul. După câteva zile de exersat am început să mă descurc mai bine. Conform zicerii „cu cât știi mai multe, cu atât îți este mai frică”, mi s-a făcut teamă să pedalez pe străzi circulate, așa c-am ales să folosesc trotuarele. Asta până când m’am contopit c’un bărbat ce ieșise brusc dintr-o curte.

– De ce nu mergi, bă, pe stradă? m-a întrebat icnind.

Mai aveam de învățat, era limpede! L-am ascultat pe accidentat și, într-o altă zi, am ajuns pe-un bulevard foarte circulat. Tocmai ce ieșiseră spectatorii de la cinematograful, iar unii decisese să treacă strada prin loc nepermis. Pus în situația unui impact iminent cu unul dintre ei am fost obligat să-i ofer, cu aceeași generozitate însă din mers, un brânci, pentru a evita o ciocnire devastatoare.

În scurt timp și-a procurat și Călin (un tovarăș de joacă blond și căpos – detalii în volumul „*O nouă viață*”) o „semicursă”. Am învățat împreună să ne conducem bicicletele, pe aleile din Grădina Publică. Nu ‘nainte

însă de-a avea parte de-o violentă împreunare frontală c’un alt semicursierist. În zonă am descoperit și cartodromul, pe care-am exersat curbele. În vacanță porneam zilnic, împreună cu blondul dornic de aventuri, în descoperirea urbei natale. Am ajuns și ‘ntr-o pădure din zonă (locul obișnuit de picnic al orașenilor), parcurgând câțiva kilometri pe o șosea aglomerată. Învățasem bine să merg pe bicicletă, ba chiar îmi descoperisem o viteză de reacție neobișnuită. De vreo două ori, roata din față a trecut peste câteva pietricele rătăcite. De fiecare dată am sărit de pe bicicletă c-o rapiditate uimitoare, ținând-o apoi să nu cadă! Din păcate, după doar câteva luni, căposul Călin a fost deposedat de bicicletă (prin furt).

Începusem să merg cu viteză și puteam fi deseori văzut depășind autobuze. Umblam aproape zilnic cu „bicla”, căci era o metodă bună de relaxare. Într-o zi circulam pe-o străduță ce unduia printre blocuri, ș’am ajuns la o intersecție. Nori negri-mi inundaseră sufletul, așa că nu m-am asigurat. Mult prea târziu am observat mașina ce se îndrepta, accelerând, către mine. Părea că timpul s-a dilatat pentru a-mi prezenta variantele: frânez, caz în care urma să fiu lovit în plin, sau măresc viteza, situație-n care urma să intru într-o bordură ‘naltă. Din fața stupefiată a șoferului i-am dedus lipsa de reacție ș’am realizat c-avea o coasă-n portbagaj.

Am mărit viteza, iar în apropierea bordurii am